

Ihmeipäivät

Uusi ope

Kun kaikkien luokkalaisten nimet oli huudettu, uusi opettaja aloitti tunnin. Jonne oli tyytyväinen, että oli ollut luokassa ensimmäisten joukossa. Hän oli saanut valita paikkansa takarivistä, ihan nurkasta. Toisella puolella oli ikkuna ja toisella puolella istui Leevi.

”Huomenta lapset! Tervetuloa ensimmäiseen koulupäivään”, opettaja aloitti.

Jonnea vähän jännitti. Opettaja oli uusi koko koulussa, eikä kukaan tiennyt hänestä vielä mitään.

Ensinäkemältä opettaja vaikutti kuitenkin ihan kiltiltä. Hän pyöri luokan edessä vähän hajamielisen näköisenä, kuluneissa farkuissa ja vihreässä

neulepuserossa. Puseron toisessa kyynerpäässä oli reikä, josta pilkotti alla oleva kauluspaita.

Opettajalla oli lyhyet, tummanruskeat hiukset ja takaraivolla pieni kalju kohta. Hän kohenteli vähän väliä silmälasejaan, jotka tuntuivat liukuvan nenänpäälle ihan väkisin. Aivan kuin ne olisivat olleet opettajalle liian isot.

”Ehkä isän ikäinen”, Jonne mietti. ”Aika vanha”.

”Minun nimeni on Eero Peippo”, opettaja esitteli. Hän kääntyi etsimään tussia, jolla kirjoittaa nimensä taululle ja samalla hänen kengistään kuului pitkä, narahtava pörinä: *Pröööt*

Lapset vilkuilivat toisiaan.

”Mistä toi ääni tuli?”, he supattivat.

Sillä välin opettaja oli löytänyt tussin ja kääntyi taulun puoleen.

Pröööööt, kuului taas.

Lapset alkoivat hihittää. Kun opettaja oli saanut nimensä kirjoitettua, hän kääntyi luokkaan päin.

Pröööööööt!, kengät naukuivat jälleen ja lapset meinasivat tikahtua.

Otsasuonet pullistuivat ja naamat punottivat, kun lapset pidättelivät nauruaan. He purivat huulta ja tukkivat käsillä suuta. Olli oli vähän nuhainen, eikä voinut hengittää nenän kautta. Tirskaus puski itsensä väkisin läpi tukkoisten sierainten ja purskautti räkäklimpin suoraan pulpetille.

Luokan edessä opettaja piti puheen koulun säännöistä ja siitä, miten koulussa pitää käyttäytyä.

Sitten hän kääntyi jälleen taulun puoleen kirjoittaakseen koulun tunnuslauseen: ”Ketään ei kiusata”.

Silloin Jonne keksi. Hän hymyili, sulki silmänsä ja keskittyi. Hän alkoi mielikuvitella.

Jonne oikaisi kätensä pulpetille. Ne alkoivat venyä. Pian Jonnen sormenpäät ylsivät pulpetin etureunaan. Sitten edessä istuvan Ollin tuolin selkänojaan... Edelleen Ollin ohi, hänen edessään istuvan Ellan ohi... Aina eturivissä istuvan Hertan pulpetille. Siitä oli enää piieni kurkotus opettajan pöydälle.

Jonne koputti opettajan pöydänkulmaa.

Opettaja hätkähti ja kääntyi.

Prööt?, kengätkin tuntuivat kysyvän.

Jonne veti käden piiloon. Kun mitään ei näkynyt, opettaja kääntyi takaisin ja jatkoi kirjoittamista. Lapset tyrskivät ja pärskivät.

Jonne kurkotti uudelleen. Tällä kertaa hän ropautti taulunreunalla olevat tussit lattialle.

Pröööt.

”Mitä täällä tapahtuu?”, opettaja kysyi lapsilta.

”Krhm... Köh, köh”, Leevi yski, yrittäen pidätellä nauruaan. ”Tussit vain tippuivat, opettaja”, hän sanoi niin viattomalla äänellä kuin suinkin pystyi.

”Ah, no katsos”, opettajakin huomasi.

Prööt, pröt, pröt, pröt, pröt, pröt - pröööt, pröt, pröt, pröt, pröt, pröt - kengät rytyyttivät, kun opettaja kävi poimimassa tussit lattialta ja palasi takaisin kirjoituksensa ääreen.

Lasten riemulla ei ollut rajoja. Naurun pidättäminen sattui jo mahaan.

Kun opettaja taas käänsi selkensä, Jonne kurkotti vielä kerran luokan eteen - ja nykäisi opettajaa paidasta. Kun opettaja ei ensin huomannut mitään, Jonne nykäisi kovempaa. Silloin opettaja tunsu selässään jotain ja yritti huitaista sitä kädellään - mutta osuikin Jonneen!

Opettaja suoristi asentonsa yllättyneenä. Hän kääntyi ympäri kantapäillään hitaasti, jolloin kengänkannat

oikein pureutuivat lattiaan. Kitka sai aikaan erityisen pitkän ja kimeän valituksen, joka tuntui ihan täriseyttävän lattiaa. Jonne ryhdistäytyi nopeasti ja pieni hiki nousi hänen otsalleen. Mitä nyt tapahtuisi? Jäikö hän kiinni? Mitä ope sanoisi?

Lapset pidättivät hengitystään.

Mitä opettaja nyt tekisi?

Siinä samassa ovi avautui.

